

แสง รัก ใน เงา จันทร์

จาก
คืน
สู่
รุ่ง
เวลา
ผ่าน
ไป

4

阅文集团

ตงเกียนเตอะหลิวเยี่ย 冬天的柳叶 เจียน

Honey Toast IIJa

คำนำ

เดินทางร่วมกันมาถึงเล่ม 4 แล้ว คิดว่านักอ่านจะต้องมีตัวละครที่เอาใจช่วยเป็นพิเศษอยู่แน่นอน เพราะนอกเหนือไปจากพระเอกนางเอกแล้ว ตัวละครหลักและตัวละครรองอื่นๆ ต่างก็ล้วนมีเรื่องราวของตนเองที่น่าติดตาม และดึงความสนใจของเราให้ไปอยู่กับปมหรือปริศนาของพวกเขาได้เช่นกันค่ะ อย่างเช่นในเล่ม 4 นี้ ปมหลักใหญ่ใจความที่เล่าถึงเป็นเรื่องแรกก็หนีไม่พ้นเรื่องราวของเหมาซือ ตอนอ่านถึงในเล่มก่อนก็เดาไม่ได้เหมือนกันนะคะว่านางจะมีด้านที่โหดร้ายเพียงนี้ซ่อนอยู่ แต่คิดว่านางต้องการเพียงก็ดักกันเรื่องของเฉียวโหม่กับบุตรสาวเท่านั้นเอง มีหน้าซ้ำเรื่องนี้ดูท่าจะมีคนเบื่องหลังซึ่งแน่นอนว่าต้องไม่ได้เป็นคนชั้นสามัญธรรมดางกรอยู่ ถ้านักอ่านคาดเดาเอาไว้แล้วว่า เป็นใครก็เก็บไว้ในใจก่อนนะคะ แล้วมาลุ้นกับปมนี้ไปพร้อมๆ กันค่ะ

นี่คือเรื่องแรกที่หยิบยกมาพูดคุยถึงก็ยังน่าสนใจเพียงนี้ ทว่าในเล่มนี้ยังมีเรื่องที่เซาหมิงยวนจับได้ว่าเฉียวเจาโกหกเขาเกี่ยวกับ 'ภรรยาผู้ล่องลับ' เรื่องที่เซาหมิงยวนต้องถูกทำร้ายจิตใจจากผู้ที่เขาเรียกขานว่า 'ท่านแม่' ซ้ำๆ จนผิดแพ้วลัษณ์คนเป็นมารดา มีหน้าซ้ำเส้นชื่อยังเตรียมของขวัญให้เขาในวันแยกเรือนที่ทำให้เขาแทบตายทั้งเป็นอีกด้วย ขอแอบกระซิบเลยคะว่าตอนนี้ทั้งมิน้ำตา ทั้งโมโหร่วมไปกับตัวละคร เรียกได้ว่านักเขียนและนักแปลดึงอารมณ์ร่วมของนักอ่านได้ดีมากทีเดียว อ้อ แล้วที่สำคัญที่จะไม่พูดถึงไม่ได้เลยก็คือภาพปกพระเอกของเราชวนฝันมากๆ เลยใช้หรือไม่คะ ที่นี้ละหากว่าใครยังกังวลเรื่องความสัมพันธ์ของพระนางละก็ ในเล่มนี้ทั้งภาพปกทั้งคำนำก็บอกไปไว้มากๆ แล้ว เช่นนั้นเราอย่ารอช้าเลยคะ เดินลงน้ำไปกับเซาหมิงยวน พร้อมพบห้วงเวลาแสนงามร่วมกับพระนางไปด้วยกัน ณ บัดนี้

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

'ถึงเฉวียน ข้าจับพู่กันเขียนสารนี้มาแทนตัว ได้ยินว่าท่านควบชื่ออาชาขาว ถึงชายแดนแล้ว...ท่านมิจำเป็นต้องพะวงถึงข้า บัดนี้เมฆฝนเปื้อนดาวโลหิต ห่มคลุมผืนดิน ผุ่งสุ่นขพาเกลื่อนเต็มเมือง มีสักก็เหยากี่เรือนได้สมหวัง ดังปรารถนา สิ่งที่ท่านกระทำอยู่สร้างสุขแก่ไพร่ฟ้าทั่วหล้า...ขอให้ท่านระวัง รักษาตน พิชิตชัยนวนคืนมาในเร็ววัน'

เซ้าหมิงยวนอ่านไปทีละตัวอักษรจนจบแล้วยกสองมือขึ้นปิดหน้า ที่แท่ภรรยาเคยเขียนสารถึงเขา มีหน้าซ้ำยังเป็นเวลาก่อนที่เขาเขียนสาร ฉบับแรกเสียอีก

นางให้เขาไม่ต้องพะวัักพะวนถึงนาง นางเข้าใจในอุดมการณ์ของเขา และหวังว่าเขาจะยกทัพกลับมาพร้อมชัยชนะ

แต่ตอนท้ายพอนางได้พบกับเขาในที่สุด สิ่งทีรอนางอยู่กลับเป็นลูกธนู คมกริบเสียบทะลุหัวใจดอกหนึ่ง

เขาถึงขั้นไม่ได้พูดจากับนางแม้สักคำเดียว

หัวใจของเซ้าหมิงยวนคล้ายถูกบีบรัด เป็นเหตุให้เขายืนตัวตรงไม่ไหว ได้แต่ย่อตัวลงซ้ำๆ

ความปวดร้าวระคนรู้สึกผิดที่บอกไม่ถูกอย่างนั้นแทบบดขยี้สติสัมปชัญญะ จนพังทลาย ทำให้เขาคลุ้มคลั่ง

•

แนะนำตัวละคร

* เชี่ยวเจา

ดวงจิตที่อยู่ในร่างหลี่เจา รูปร่างงดงามสมวัย
จิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว มีความเฉลียวฉลาดและ
ปฏิภาณไหวพริบดีเยี่ยม ทั้งยังเรียนรู้วิชาแพทย์
มาจากหมอเทวดาหลี่อี้กัด้วย

* เซ้าหมิงยวน

กวนจวินโหวผู้เลื่องชื่อ หลังชนะศึกก็ขอลาพักราชการ
หนึ่งปี รับปากหมอเทวดาหลี่ว่าจะดูแลคุณหนูสาม
สกุลหลี่ให้ดี ทำให้ชีวิตต้องเข้าไปพัวพันกับนาง
มากขึ้นทุกครา

* เจียงหย่วนเจา

เจียงสือซาน บุตรบุญธรรมของท่านผู้บัญชาการใหญ่
เจียงแห่งกององครักษ์จินหลิน เคยประจำการอยู่ที่
จยาเฟิง ก่อนจะถูกเรียกตัวกลับมาเมืองหลวง

* หลี่เจียว

คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ บุตรสาวของนายท่านใหญ่
หลี่กวงเหวินที่เกิดกับภรรยาเก่า และเป็นคุณหนูที่
อายุมากที่สุดของทั้งจวนตะวันออกและจวนตะวันตก
ปีนี้วัยย่างสิบหกปีแล้ว

* ไคว่จื่อโม

ญาติผู้น้องตระกูลฝ่งมารดาของเฉียวเจา เป็นหลานปู่
หลานย่าของไคว่สิงเจ้อและฮูหยินผู้เฒ่าเซวี่ย รักไคว่
ชมชอบเฉียวโมมาเนิ่นนาน ทว่าเฝ้าชื่อผู้เป็นมารดา
ไม่เห็นดีด้วย

247

"นายหญิงใหญ่ของจวนเสนาบดีกรมอาญาพ้นเพื่อนไปแล้วหรือ"
เจียงหย่วนเนากวาดสายตาอ่านข่าวที่ส่งมารายงานเขาบนโต๊ะหนังสือ
แล้วทำท่าครุ่นคิด

พอกลับมายังเมืองหลวงที่ทั้งคุ่นเคยทั้งแปลกตาหลังจากไปนาน
หลายปี สถานการณ์ของที่นี่นับวันยิ่งอ่านไม่ออกมากขึ้นทุกที

เจียงหลินที่เขาส่งไปสืบข่าวที่เมืองเป่ย์ตั้งประมือกับคนของอีก
กลุ่มอำนาจหนึ่งที่สอดแนมอยู่ในหอคณิกาอยู่ลับๆ หลายครั้งหลายหน
จนบัดนี้ก็ยังไม่มีฝ่ายใดยอมถอยหลังสักก้าว งานสืบสวนจึงชะงักงัน
ไร้ความคืบหน้า

ส่วนเรื่องที่บุตรชายคนเล็กของจวนนางซุนป้อโดนคนลอบทำร้าย
ในหอคณิกาซึ่งเดิมที่สืบสวนได้ง่ายดายสุดจะกล่าว หากนำแปลกคือ
ร่องรอยทุกอย่างล้นหายไปหมดสิ้น ส่งผลให้องค์รักษ์จินหลินผู้ข้าของ

สันทัดในเชิงนี้ไม่รู้จะเริ่มสืบเสาะจากที่ใด

ก่อนหน้านี้ไม่นานมีข่าวลือว่าภรรยาที่จากไปแล้วมาเข้าฝันกวนจิวินโหวว่าพี่ชายโดนเสือชนสีขาวกินแพร้อออกมา เห็นชัดว่ามีคนวางแผนการอยู่ ผลปรากฏว่านี่เพิ่งผ่านไปไม่กี่วัน นายหญิงใหญ่ของจวนเสนาบดีกรมอาญาผู้ถูกขึ้นเป็นนัยๆ ในข่าวลือก็สตีฟ้นเพื่อนไปแล้ว

หรือจะพูดในอีกทางหนึ่งคือนายหญิงใหญ่ผู้นั้นปองร้ายคุณชายเฉียวจริง ๆ

สกุลเฉียว กวนจิวินโหว...

เจียงหยวนเฉาเหยียดนิ้วมือเรียวยาวลากไปตามพื้นโต๊ะกลับไปกลับมา เขียนเป็นตัวอักษรหลายตัวนี้

เขามีलगสังหรณ์อยู่ลึกๆ คล้ายว่าปริศนาทั้งหมดกับคนสองกลุ่มนี้ ยิ่งมายิ่งโยงใยกันแน่นหนาขึ้น

แล้วตัวสำคัญในเรื่องนี้มีผู้ใดบ้าง

เซาหมิงยวนแม่ทัพเป่ยเจิงเป็นหนึ่งในนั้นอย่างไร้ข้อกังขา เฉียวโมบุตรชายที่โชครืดชีวิตของสกุลเฉียวเป็นตัวละครเอกเดียวกัน

ยังมี...ภาพสาวน้อยน้ำตานองหน้าในชุดสีเรียบๆ ผุดขึ้นในห้วงความคิดของชายหนุ่มโดยพลัน

แน่นอนว่านางมิได้หลั่งน้ำตาเพื่อเขา

เหตุการณ์ในวันแห่งศพฐูหยินของกวนจิวินโหวนั้นยังติดตรึงในความทรงจำ เด็กสาวน้ำตาไหลรินวิ่งไล่ตามขบวนแห่ในสายตาของนางมีคนเพียงผู้เดียวคือ...เฉียวโม

เขาเลิกส่งคนเฝ้าดูเด็กสาวผู้นั้น ทว่าบุคคลในตำแหน่งสำคัญเยี่ยงกวนจิวินโหวกลับเป็นหนึ่งในเป้าหมายที่กององครักษ์จินหลินจับตาดู

อย่างใกล้ชิด

คุณหนูหลี่พบปะช้องแะกับกวนจวินโหวอยู่บ่อยครั้ง อีกทั้งนางยังเคยไปเป็นแขกที่จวนเสนาบดีกรมอาญาอีก...

เจียงหยวนเฉาเขียนคำว่า 'หลี่' บนโต๊ะโดยไม่รู้ตัว จากนั้นแบมือปิดไว้

เขาสามารถคิดได้หรือไม่ว่าคุณหนูหลี่ก็เป็นหนึ่งในตัวสำคัญ

แต่ว่าตอนนี้เขายังคิดไม่ออกว่าอะไรเป็นห่วงโซ่ที่เชื่อมต่อนางกับคนพวกนี้ไว้ด้วยกันอย่างสมเหตุสมผลที่สุด

เจียงหยวนเฉาเอนหลังพิงพนักเก้าอี้แล้วถอนใจเบาๆ เฮือกหนึ่ง

เด็กสาวผู้ที่มีความพิเศษอันใดกันแน่นะ เขาคิดไปถึงนางคราใด เพราะอะไรในใจมักบังเกิดความเคืองคว้างสับสนอย่างบอกไม่ถูก

ชายหนุ่มสะบัดศีรษะสลัดความรู้สึกพิลึกชอบกลืนทิ้งไป

เขาเป็นคนที่ใกล้จะหมั้นหมายแล้ว คิดเรื่องไร้สาระเหล่านี้ไปเป็นการหาเรื่องกลุ้มใจโดยใช่เหตุเท่านั้นเอง

ฝ่ายเจียวเจ้านั้นได้ฟังที่เงินกงกลับมารายงานในเช้าวันต่อมาแล้วเผยรอยยิ้มจางๆ

แต่เงินกงกลับอึดอัดคับใจอยู่บ้าง เขารวบรวมความกล้าเอ่ยถามนาง "คุณหนูสาม นายหญิงใหญ่ของเสนาบดีกรมอาญาท่านนั้นจะเป็นอย่างไรบ้างขอรับ"

มาตราบที่มีคนจับชีวิตด้วยน้ำมือเขาไม่น้อย ทว่านั่นล้วนเป็นชาวต่ำจื่อสมควรตายทั้งนั้น ชื่นให้ใครรู้ว่าองค์รักษ์คนสนิทของแม่ทัพเป่ยเจิงผู้ทรงเกียรติปลอมเป็นผีไปหลอกสตรีนางหนึ่ง เช่นนี้ออกจะน่าขายหน้า

อยู่สักหน่อย

"นางน่าจะตกใจกลัวจนเป็นบ้ากระมัง" เฉียวเจากล่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ตั้งแต่เริ่มต้นแพร่ข่าวลือเรื่องเสื่อขนสีขาวยออกไป นางเดินแผนมาทีละก้าวๆ ก็เพื่อรอคอยให้ผลลัพธ์ออกมาในรูปแบบนี้

จิตใจคนสามารถเข้มแข็งอย่างมาก แล้วก็สามารถอ่อนแออย่างมากด้วยเช่นกัน สำหรับผู้เป็นหมอม โดยเฉพาหมอที่ได้รับตำราพิสดารเล่มนั้นจากท่านปู่หลี่ นางแจ่มแจ้งดีกว่าใครๆ ว่าเมื่อคนเราป่วยทางใจก็จะเกิดภาพหลอนขึ้น

เฉียวเจาไม่สงสัยสารเหมาซือ และไม่ล้าใจเสียใจที่บีบคั้นอีกฝ่ายจนสติฟั่นเฟือน นี่เป็นราคาที่เหมาซือต้องจ่ายจากการทำร้ายพี่ชายนาง

คนที่เสียสติไปแล้วผู้หนึ่ง เป็นไปได้เก้าในสิบส่วนที่จะบอกความลับซึ่งซุกซ่อนอยู่ในใจไม่อาจเปิดเผยให้ใครรู้ออกมา

ไม่ว่านางหรือเจ้าหมิงยวนล้วนอยู่ในฐานะคนนอก หมายถึงสืบสาวให้ลึกลงไปอีกชั้นหาใช้เรื่องง่ายตายปานั้น ด้วยเหตุนี้มีผู้มอบให้เป็นหน้าที่ของพวกเขาท่านตาจะดีกว่า

เมื่อพวกเขาทราบว่าเหมาซือวางยาพิษพี่ใหญ่จะต้องสอบสวนเรื่องนี้ให้ถึงที่สุด เช่นนั้นไม่ว่าเบื้องหลังเหมาซือยังมีคนอื่นอีกหรือไม่ เริ่มสืบหาจากภายในก็สะดวกกว่ามากแล้ว

นี่เป็นอุบายยิงธนูทีเดียวได้นกสองตัว บีบคั้นให้เหมาซือเสียสติเป็นการลงโทษ ขณะเดียวกันก็ใช้ความวิกลจริตของเหมาซือทำให้พวกเขาน่าตาออกใจ

"ตกใจกลัวจนเป็นบ้า?" เฉินกงทำหน้าที่ม่อม "เช่นนี้ไม่ใช่ใครจะดีหรือ

ขอรับ"

เฉียวเจา มองเขาปราดหนึ่ง "ไม่ดีตรงที่ใดรี"

"ข้าเป็นบุรุษอกสามศอก หลอกสตรีนางหนึ่งให้ตกใจกลัวจนเป็นบ้าไปแล้ว..."

เฉียวเจายิ้มอย่างไม่เห็นพ้องด้วย "ไม่ใช่เจ้าที่หลอกนางจนเสียสติเป็นข้าต่างหาก"

"เอ๊ะ?"

"เจ้าปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งเท่านั้น ฉะนั้นไม่ต้องรู้สึกผิด"

เฉินกวง แทบน้ำตารินอาบสองแก้ม คุณหนูสามพุดปลอบคนเก่งจริงๆ แต่นางไม่รู้สึกผิดอยู่ในใจเลยหรือ

สุดท้ายเฉินกวงจึงอดไต่ถามออกมาไม่ได้

เฉียวเจาทำหน้าหลกใจ "ข้าจะรู้สึกผิดอะไรกัน ก็ข้าอยากหลอกนางให้เสียสตินี่นา"

เฉินกวงพุดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ จู่ๆ ก็รู้สึกว่าชาตินี้ไม่อยากตบแต่งภรรยาแล้ว ทำฉันใดดี

"เฉินกวง เจ้าไปที่หอขุนเฟิง ถ้าม่านแม่ทัพของเจ้าว่าข้าอยากไปเยี่ยมคุณชายเฉียว จะสะดวกหรือไม่"

"ขอรับ" สารถีน้อยที่เริ่มขวัญเสียเพราะแม่นางเฉียวขานตอบเสียงดังกังวานจบ ถึงจุดใจขึ้นได้ว่าที่นี่ไม่ใช่ค่ายทหาร

จบทันๆ คุณหนูหลินากัวถึงเพียงนี้ สร้างแรงกดดันให้เขามากกว่าตอนท่านแม่ทัพมอบหมายภารกิจทำศึกเสียอีก

ท่านแม่ทัพ ข้าอยากกลับบ้านแล้ว!

เงินทองวิ่งเล่นไปบอกความที่ห่อหุ้มเฟิงโดยไม่กล้าซักซ้ำแม้สักชั่ว
อึดใจ

"คุณหนูหลือยากไปเยี่ยมคุณชายเฉียวหรือ" เช่าหึงยวนมุ่นคิ้ว
โดยไม่รู้ตัว

ไม่รู้ด้วยเหตุใดหลังคุณหนูหลืเตะหน้าแข้งเขาครานั่น ทั้งที่ไม่เจ็บ
ไม่คันกลับทำให้เขาบังเกิดความคิดอยากหนีห่างไปไกลๆ ไม่ข้องเกี่ยวกับ
เด็กสาวผู้นั้นไปมากกว่านี้อีก

เขาก็บอกไม่ชัดเจนว่าเพราะอะไรถึงมีความรู้สึกเช่นนี้ ทว่าเขา
สังหรณ์ใจได้รางๆ ว่าการเลือกทางนี้จึงจะถูกต้อง

นี่คือสัญญาตัญญาในการรับรู้ถึงอันตรายซึ่งบ่มเพาะขึ้นจากการ
ออกรบนับครั้งไม่ถ้วน และช่วยให้เขารอดตายได้หลายครา

แม้ยามนี้มีได้อยู่ในสมรภูมิ แต่ใช้การได้ดั่งเดียวกัน

เงินทองเห็นท่านแม่ทัพทำท่าจะปฏิเสธ เขารีบก่ล่าวขึ้นว่า "ท่านแม่ทัพ
ท่านอย่าปฏิเสธเด็ดขาดนะขอรับ"

"หรือ?" เช่าหึงยวนไม่เข้าใจเหตุผล

เงินทองเจ้าหนุ่มผู้ติดตามเขามานานหลายปี นี่เพ็งเป็นสารถิ์ของ
คุณหนูหลืไม่กี่วันก็เห็นนางดึกว่าเขาแล้วหรือไร

"ท่านแม่ทัพ ข้าหวังดีต่อท่านนะขอรับ ท่านไม่รู้หรือว่าคุณหนูสาม
น่ากลัวเพียงใด"

เช่าหึงยวนถอนใจเอ่ย "ว่ามา คุณหนูหลืทำเรื่องอะไรอีกแล้ว"

เงินทองเล่าเรื่องที่เฉียวเจาสั่งการให้เขาทำตั้งแต่ต้นจนจบ สุดท้าย
พูดลงความเห็นว่ "คุณหนูสามน่ากลัวเหลือเกิน ท่านแม่ทัพจะทำการใด
ต้องใคร่ครวญให้ดีกว่าก่อนนะขอรับ"

ถ้าเกิดท่านแม่ทัพปฏิเสธแล้วคุณหนูสามไม่พอใจขึ้นมา แล้วหลอก
ท่านแม่ทัพจนเป็นบ้าไปด้วยจะทำเช่นไร

"เจ้าบอกว่าคุณหนูสี่ตั้งใจหลอกหมาชื่อให้ตกใจจนเสียสติ
ตั้งแต่แรก?"

"ใช่ขอรับ ไม่รู้ว่าเวลานี้หมาชื่อเป็นอย่างไรกันแน่"

"เฮ้อ...สติฟั่นเฟือนไปแล้ว จวนเสนาบดีขังนางเอาไว้ให้คำอธิบาย
กับคนภายนอกว่าพักฟื้น" เซาหมิงยวนที่ได้รับข่าวคราวจากช่องทางอื่น
เอ่ยขึ้นเสียงเรียบ

เงินกงวน้ำตาลคลอ "ดังนั้นจะตอบแยะกับคุณหนูสามไม่ได้ขอรับ"

เซาหมิงยวนหุบตาลลง เพ่งมองนิ้วมือขาวจัดอมสีเขียวจางๆ ของตน
พลางเอ่ย "เงินกง เจ้าบอกว่าเมื่อคืนคุณหนูสี่ให้ภาพวาดเจ้าภาพหนึ่ง
คนในภาพละม้ายคล้ายคลึงกับสุหยินของข้าทุกประการ?"

"ใช่ขอรับ คล้ายมากจริงๆ คล้ายกว่าที่ท่านวาดเป็นอันมาก" เขายัง
พอจดจำใบหน้าสุหยินของท่านแม่ทัพที่อยู่บนกำแพงเมืองตอนนั้นได้บ้าง

"นางไม่น่าจะเคยเห็นสุหยินของข้า"

"คุณหนูสามบอกว่าเคยเห็นขอรับ จะอย่างไรต่างก็อยู่ในเมืองหลวง
เหมือนกัน"

เซาหมิงยวนมองเงินกงวนิ่งๆ

ไม่ นางโกหก

248

หลังจากกลับเมืองหลวง ได้รู้เรื่องราวบางอย่างของภรรยาที่จากไป
 เฉียวซื่อเก็บเนื้อเก็บตัวอยู่ในจวนจึงอันโหวแทบไม่ย่างเท้าออกนอก
 ประตู ขณะที่คุณหนูหลี่เป็นเด็กสาววัยสิบกว่าปีผู้หนึ่ง ตระกูลของนาง
 ไม่ได้อยู่ในแวดวงของชนชั้นสูง แล้วจะได้เจอเฉียวซื่อจากหนทางใดกันแน่
 คำที่บอกว่า 'อยู่ในเมืองหลวงเหมือนกัน' พรรคนี้ก็แค่โกหกเงินทอง
 สมัยเป็นเด็กหนุ่ม เขาเคยอยากพานพบกับว่าที่ภรรยาที่หมั้นหมายกัน
 ด้วยวัยเยาว์ 'โดยบังเอิญ' ด้วยความอยากรู้ อยากเห็น ก็ยังทำไม่สำเร็จเลย
 "เชิญคุณหนูหลี่มาที่นี้เถอะ" เพราะข้อแคลงใจนี้ เช่าหมิงยวนเกิด
 ความคิดอยากพบเฉียวเจาขึ้นม่ออีกคราจนแทบทนรอไม่ไหวทันที

เฉียวเจายังไม่รู้ว่าตนเองโดนสงสัยแล้ว นางพาปิงลวี่มาที่หอซุนเฟิง
 ด้วยอารมณ์เบิกบานใจ

"แม่ทัพเซ้า" เด็กสาวหยักยิ้มพริ้มพรายน้อยๆ ไม่เหลือท่าทางคับข้อง
หมองใจเช่นเมื่อหลายวันก่อนให้เห็นสักกระพริบ

เซ้าหึงยวนพลันปวดเศียรเวียนเกล้า

คำถามต่อจากนี้เขาไม่ถามไม่ได้ แต่เขาควรจะไปตรงมาหรือว่า
อ้อมค้อมสักนิดกันแน่

"แม่ทัพเซ้ามีเรื่องอยากถามข้าใช่หรือไม่เจ้าคะ" แม่นางเฉียวถาม
อย่างเข้าอกเข้าใจผู้อื่น

เฉินกงเป็นคนใจซื่อใจได้ยาก เขาต้องบอกให้เซ้าหึงยวนรู้เรื่องที่
นางสั่งให้เขาทำอย่างละเอียดแล้วเป็นแน่

อึม การกระทำที่น่าตะลึงพรึงเพริดของข้าคงจะทำให้คนตรงหน้า
ตกใจแล้วกระมัง

เขาคงรู้สึกว่ารำคาญแสบร้อนไหม้ไหม้ใช่หรือไม่

ยามความคิดนี้ผุดขึ้นในหัว เฉียวเจาเฝ้าปากเข้าหากัน

เขาจะคิดอย่างไรก็ช่าง ข้าไม่ใส่ใจหรอกนะ!

ไฉนเฉียวเจาถามคำนี้ เซ้าหึงยวนระบายลมหายใจเฮือกใหญ่
ก่อนจะเผยรอยยิ้มที่ตนคิดว่าสุภาพนุ่มนวล "ข้าไฉนเฉินกงบอกว่า
คุณหนูหิววาดภาพไว้ภาพหนึ่ง เป็นฮุ่ยฮินที่ล่องล่ไปของข้า"

เขาไม่ได้ถามเรื่องที่นางบีบคั้นเหมาชื่อจนเป็นบ้า กลับถามถึงสิ่งนี้หรือ
เฉียวเจาจึงไปเล็กน้อย จากนั้นพยักหน้า "อ้อ"

"คุณหนูหิวรู้จักฮุ่ยฮินของข้าได้อย่างไร" ดวงตาของเซ้าหึงยวน
มองสบตากับเฉียวเจาอย่างค้นหา

"อยู่ในเมืองหลวงเหมือนกัน ย่อมเคยเจอกันสิเจ้าคะ" เฉียวเจาตอบ
ตามสบาย

เซ้าหมิงยวนไม่ได้อยู่เมืองหลวงมานาน เขาน่าจะจับพิรุณจากเหตุผลนี้ไม่ได้

"เจอกันได้อย่างไรหรือ" เซ้าหมิงยวนถามต่อ

เฉียวเจาหรีตาลง ไฉนคนผู้นี้ต้องชักใช้ไล่เสียงด้วยนะ

"คุณหนูหลักกับฮูหยินของข้าไม่ได้อยู่ในแวดวงเดียวกัน อีกอย่างพวกท่านคนหนึ่งเป็นเด็กสาว คนหนึ่งเป็นสตรีออกเรือนแล้ว ต่อให้อยู่ในแวดวงเดียวกันก็น้อยนักที่จะมีโอกาสพบปะวิสาสะกัน"

สตรีออกเรือนแล้ว!

เฉียวเจาได้ยินคำนี้แล้วหน้าร้อนผ่าวๆ อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย นางเหลือบตามองค้อนเขาวงหนึ่ง

นางเป็น 'สตรีออกเรือน' แต่ในนามอย่างสูงูเปล่าโดยแท้ พบหน้ากับสามีครั้งแรกก็ถูกเจ้าคนเบื่องหน้าสายตาผู้นี้ยังธนูฆ่าตายในดอกเดียว!

เซ้าหมิงยวนถูกนางมองค้อนก็ชักหายใจไม่ทั่วท้อง และกระอักกระอ่วนอยู่บ้างอย่างปราศจากสาเหตุ

"แม่ทัพเซ้าสงสัยข้าหรือ" เฉียวเจาทำหน้าตั้งพลางเอ่ยถาม

"เอ่อ..." เซ้าหมิงยวนตอบไม่ออก

เขาแสดงออกชัดเจนว่าสงสัยนาง แต่เรื่องที่เห็นทนโทเช่นนั้นถามออกมาแล้วจะให้ตอบเช่นไรเล่า

ถ้าเขาบอกว่าสงสัย แม่นางน้อยผู้นี้จะร้องไห้ให้เขาดูอีกใช้หรือไม่ แต่ไม่ถามต่อ ใจเขาก็ปล่อยเรื่องนี้ให้ผ่านไปไม่ได้

"ข้าเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ที่ท่านกับฮูหยินของข้าเคยเจอกัน"

"ดังนั้นแม่ทัพเซ้าเห็นว่าข้าพูดเท็จอยู่?"

เซ้าหมิงยวนตัดสินใจหุบปากอย่างเด็ดขาด

"แม้ว่าแวดวงสวามของข้ากับสุหิณของแม่ทัพเข้าไม่มีอะไรที่
เกี่ยวข้องกัน แต่อยู่ในเมืองหลวงเหมือนกันจะพบกันโดยบังเอิญก็มีใช่
เรื่องน่าแปลกประหลาดกระมัง"

เจ้าหญิงยวนฝันทนแรงกดดันที่จะเป็นต้นเหตุให้เด็กสาวรำให้เป็น
คำรบที่สองพูดเปิดโปงนาง "ไม่มีทางบังเอิญ ในวัยเด็กสุหิณของข้าอยู่
เมืองหลวงนับครั้งได้ หลังแต่งเข้าจวนจึงอันไหนก็เก็บตัวแทบไม่ออกไปที่ใด
อย่างไรก็ดีต่อให้คุณหนูหิลกับสุหิณเข้าเจอกันโดยบังเอิญ สำหรับคุณหนูหิล
แล้ว สุหิณข้ามิใช่คนพิเศษอะไร เหตุใดยังวาดภาพของนางออกมาได้
เหมือนตัวจริงหลังผ่านมานานถึงเพียงนี้ได้"

ในฐานะขุนพลที่สู้รบโรมรันกับชาวตำบ่อมานาน คนที่เชื่อเรื่อง
'บังเอิญ' พรรคนี้ส่วนใหญ่ล้วนอยู่ในสุสานที่หญ้าขึ้นสูงแล้ว

เฉียวเจาเลิกคิ้วสูง คนผู้นี้จะเฉียบแหลมถึงเพียงนี้ไปเพื่ออันใด

เดิมทีนางไม่ตั้งใจคิดเล็กคิดน้อย แต่เห็นท่าทางมันนอกมันใจของ
อีกฝ่าย แม่นางเฉียวบังเกิดความรู้สึกต่อต้านขึ้นมา นางกล่าวด้วยรอยยิ้ม
ละม "ใครบอกว่าไม่ได้เจ้าคะ รบจนแม่ทัพเข้าให้คนหยิบพู่กันกับหมึก
มาด้วย"

เจ้าหญิงยวนนึกสนใจใคร่รู้ สั่งคนไปหยิบหมึก พู่กัน แผ่นฝนหมึก
และกระดาษมา

"หอขุนเพิงมีคนมาก สมควรมีคนที่ข้าไม่เคยพบเจอมาก่อน แม่ทัพเข้า
เชิญมาสักคนให้ข้าได้เห็นหน้าสักหน่อยสิเจ้าคะ"

"เงินกวง ไปเรียกมา"

ไม่นานนัก ชายหนุ่มรูปโฉมดashingที่จับโยนไปกลางกลุ่มคนก็
มองไม่เห็นแล้วผู้หนึ่งวิ่งเข้ามา "คารวะท่านแม่ทัพขอรับ"

เฉยใจจากวาดตามองแวบเดียว กล่าวเสียงเอื่อยๆ "ให้เขาออกไป
ได้แล้วเจ้าคะ"

"ออกไปเถอะ" เจ้าหญิงยอนสนใจใคร่รู้อยิ่งขึ้น

เห็นเด็กสาวบุ๋มรอนบนโต๊ะหินก่อนด้วยอากัปกริยางามสง่า ค่อย
วางกระดาษเชวียนจื่อ ถือพู่กันหันมามองเขา "เชิญแม่ทัพเข้าผ่นหมึก
ได้หรือไม่เจ้าคะ"

"อ้อ ได้สิ"

เฉยใจจากหลับตาทำสมาธิครู่หนึ่งจนจิตใจอยู่ในความสงบแล้วลืมตา
ขึ้น เอาพู่กันจุ่มหมึกจนชุ่มตัวดีไปบนกระดาษอย่างเป็นอิสระตามใจนึก

ภาพเครื่องประดับศีรษะของชายหนุ่มปรากฏขึ้นใต้พู่กันของนาง
อย่างว่องไว จากนั้นเป็นโครงหน้าของคนผู้หนึ่งที่เผยออกมาเป็นรูปร่าง
ซ้ำๆ ตามการเคลื่อนไหวของปลายพู่กัน

ไม่ว่าคนวาดภาพหรือผู้ชมดูอยู่ ยามจดจ่อสมาธิที่เรื่องเรื่องหนึ่ง
เวลาจะล่วงผ่านไปอย่างรวดเร็ว

เจ้าหญิงยอนไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว เฉยใจจากก็วางพู่กันลงเอ่ยถามอย่าง
ยื้มยอ "แม่ทัพเข้าเห็นเป็นเช่นไรเจ้าคะ"

แววตาของนางกระจ่างใสแผ่รอยยิ้มคิจะนงอีกเหมิณเด็กสาวน้อย
จางๆ อย่างหาได้ยาก

นางไม่ได้ไ้ยิ้มมัว แต่อวดหน้าผากโหนกนูนเนียนเกลี้ยง บนนั้น
มีเหี่ยวเม็ดเล็กๆ ผุดขึ้นประหนึ่งหยาดน้ำค้างยามเช้า

ชายหนุ่มรู้สึกใจสั่นวูบหนึ่งกะทันหัน เขารีบเบนสายตาออกแล้ว
พุดชมจากใจจริง "คล้ายอย่างที่สุด"

"ดังนั้นถ้อยคำของแม่ทัพเข้าเมื่อครู่นี้ไม่ถูกต้องเสมอไปเจ้าคะ เรื่องที่

คนอื่นเห็นแล้วลืมหื้มทำไมได้ แต่ข้าทำได้"

เซาหมิงยวนพลันนึกขึ้นอยู่สักหน่อย

เมื่อก่อนเขาถึงกับมองไม่ออกว่าคุณหนูหลี่เป็นคนที่ชอบเอาชนะ
คะคานเช่นนั้น เผลอู่ว่ายังทำให้ผู้อื่นอับจนวาทด้วย

"อ้อ ข้าผิดเอง ข้ามองข้ามไปว่าในแผ่นดินนี้ยังมีคนส่วนน้อยที่ได้รับ
ความเมตตาจากสวรรค์โดยเฉพาะ"

คนบางคนเกิดมามีพรสวรรค์ที่คนธรรมดาพยายามอย่างไรก็ไล่ตาม
ไม่ทัน ในสายตาคณไต้หล้าเขาอาจจะจัดอยู่ในประเภทนี้เหมือนกัน

กระนั้นวิธีของคุณหนูหลี่กลับทำให้เขามั่นใจยิ่งขึ้นว่าตนเองคิดไม่ผิด
แต่ขึ้นไล่เลียงคาดคั้นอีกในเวลานี้ เกรงนางจะโกรธเคืองแล้วจริงๆ

เซาหมิงยวนมิได้ถามต่ออย่างหัวโวก เขากล่าวยิ้มๆ "คุณหนูหลี่จะไป
เยี่ยมคุณชายเฉียวมิใช่หรือ ไปกันเถอะ"

ทั้งสองมุ่งหน้าไปจวนกวนจวินโหวพร้อมกัน

จวนหลังนี้ใหญ่โตมาก แต่แทบไม่เห็นวีแววของบ่าวไพร่ กลับมีคน
แต่งกายแบบของครั๊กรั๊วผ่านไปผ่านมาเป็นครั้งคราว พอเห็นเขากับนางก็
จะแสดงค่านับอย่างสุภาพเรียบร้อย

เฉียวเจารับรู้ได้ว่าสายตาทองของครั๊กรั๊วพวกนั้นหยุดนิ่งอยู่ที่ตนเอง
นานกว่าบ้างอย่างไรสาเหตุ นางแสวงทำไม่รู้ไม่ชี้เดินตามเซาหมิงยวน
ไปทางด้านในพลางถามไถ่ "พี่เฉียวเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ"

"เวลาส่วนใหญ่ยังนอนไม่ได้สติ" เซาหมิงยวนเพ่งสายตามองนาง
ครุ่นหนึ่ง "คุณหนูหลี่รู้วิชาแพทย์กระมัง"

ตอนแรกเขาขบไม่แตกว่าเด็กสาวอายุน้อยเท่านี้ใช้เข็มเงินไม้ไผ่เล่ม

ก็รักษานูตรชายคนเล็กของนางขุนป้อให้หายจากอาการสติปัญญาบกพร่อง
ได้เช่นไร แต่พอเห็นความสามารถผ่านตาไม่ลืมของนางในวันนี้ ถึงไม่อาจ
ไม่ยอมรับว่าบางครั้งตนไม่กล้าคิด มิได้หมายความว่าคนอื่นทำไม่ได้

"รู้เพียงเล็กน้อยเท่านั้นเจ้าคะ ก่อนท่านหมอเทวดาหนีไปจากเมืองหลวง
ได้มอบตำราแพทย์ที่ท่านเก็บรวบรวมมาตลอดชีวิตให้ข้าไว้"

"วันนี้คุณหนูหลินมาเพื่อรักษาพี่ชายของภรรยาข้ากระมัง"

เหมาซื้อสติฟันเพื่อนไปแล้ว พี่ใหญ่ก็ควรหายดีเสียที่

เฉียวเจาสบตากับเขาแล้วอดเฝ้าปากไม่ได้

บุรุษที่ฉลาดเกินไป ไม่น่ารักแม้สักนิดจริงๆ!

249

เรือนหลังที่เช่าหมีงยวนจัดเตรียมให้เฉียวไม่มีขนาดใหญ่กว่าที่ฟ่านัก
ในจวนเสนาบด้อย่างมาก พื้นที่ที่เฉียวเจาก้าวเข้าไปก็พบว่าที่มีชีวิตชีวา
กว่าที่อื่น

เฉียวหว่านกำลังเตะลูกชนไก่กับสาวใช้หลายคน สองแถมเล็กๆ
แดงจัดเพราะได้ออกกำลัง นางเห็นเช่าหมีงยวนก็วิ่งทะยานมาหา "พี่เขย..."

เฉียวเจาฟังแล้วเลิกคิ้วขึ้น

คำว่า 'พี่เขย' นี้ เด็กน้อยผู้นี้เรียกได้คล่องปากเหลือเกินนะ

นางผินหน้ามองชายหนุ่มอย่างห้ามไม่อยู่

เขาย่อตัวลงให้สายตาดูอยู่ในระดับเดียวกับเฉียวหว่าน น้ำเสียงแฝง
ความอ่อนโยนอย่างที่ไม่เคยเป็นกับคนอื่น "เตะลูกชนไก่สนุกหรือไม่"

"สนุกเจ้าค่ะ" เฉียวหว่านผงกศีรษะถี่ๆ

พวกเด็กน้อยล้วนเป็นเยี่ยงนี้เอง ใครดีต่อนาง ความเป็นปฏิกิริยา

และปมในใจในตอนต้นก็เลือนหายไปในเวลาอันสั้น

เซาหมิงยวนยกมือยืมนาง "รอไว้เจ้าฝึกร่างกายให้แข็งแรง พี่เขยจะซื้อลูกม้าให้เจ้าตัวหนึ่ง"

เฉียวหว่านตาเป็นประกาย "จริงหรือเจ้าคะ"

"แน่นอน"

"พี่เขย ท่านอย่าลอกขำนะเจ้าคะ" ดรู่ณีน้อยตื่นเต้นสุดจะกล่าวยกมือจับแขนเสื้อของเขาแกว่งไปแกว่งมา

เฉียวเจานิ่งมองอยู่ด้านข้าง ในใจไม่มีใครสบอารมณ์แปลกๆ ซอบกลไม่เคยเห็นเซาหมิงยวนพะเน้าพะนอเด็กเช่นนี้ วันหน้าหว่านวานจะไม่ถูกเขาตามใจจนเสียคนหรือ

ชายหนุ่มยื่นมือไป "วิญญูชนให้คำสัตย์..."

เฉียวหว่านตบมือกับเขาที่หนึ่งอย่างคือกติกาเฉพาะของเฉียวเจา "ไม่บิดพลิ้วคืนคำ"

ในเวลานี้เซาหมิงยวนถึงลูกขึ้นยืน เขามียัมมกล่าวกับเฉียวเจา "คุณหนูหลี่ นี่คือน้องสาวข้า" ว่าแล้วก็บอกกับเฉียวหว่าน "หว่านวาน ท่านนี่คือพี่หลี่"

เฉียวเจากับเฉียวหว่านสบตากัน

ดรู่ณีน้อยทำปากยื่น "ไหนเป็นท่านอีกแล้ว"

เซาหมิงยวนตบตัวเฉียวหว่านเบาๆ "หว่านวาน พูดกับคุณหนูหลี่อย่างนี้ไม่ได้"

เฉียวหว่านแสดงคำนับต่อเฉียวเจาอย่างไม่เต็มใจ "พี่หลี่"

"น้องเฉียวไม่ต้องมากพิธี" เฉียวเจาแยมยัม

"หว่านวาน เจ้าเล่นอยู่ตรงนี้นะ ข้าจะพาคุณหนูหลี่ไปเยี่ยมพี่ใหญ่เจ้า"

เฉียวหว่านได้ยืนแล้วกลอกตาไปมา นางรั้งตัวเข้าหึงยวนไว้แล้ว
กล่าวว่า "พี่เขย เข้าไปด้วยเจ้าคะ"

คุณหนูสี่ผู้นี้เหมือนวิญญาณตามหลอกหลอนเลยทีเดียว ในนตม
เห็นนางอยู่ทุกที่ หรือว่านางอยากจะแย่งพี่ใหญ่แล้วยังอยากแย่งพี่เขย
ไปด้วย

"พี่เขย ข้าขอไปด้วยคนนะเจ้าคะ" เห็นเข้าหึงยวนไม่ปริปาก
เฉียวหว่านพูดอดอ้อน

"ได้..." คนบางคนที่ไม่รู้วิธีรับมือการอดอ้อนของเด็กหญิงน้อย
โดยสิ้นเชิง จึงกล่าวอย่างโอนอ่อนผ่อนตามทันที

แม่นางเฉียวเฮยเสียงเรียบในเวลาเดียวกัน "ไม่ได้"

เข้าหึงยวนกับเฉียวหว่านหันไปมองนางพร้อมเพรียงกันอย่าง
ประหลาดใจ

"อาศัยอะไรถึงไม่ได้ ที่นี้หาใช่เรือนของท่านสักหน่อย" เฉียวหว่าน
อุกคิขึ้นได้ก็พูดอย่างไม่พึงใจ

เฉียวเจาก็หันหน้า "เช่นนั้นเถอะ ข้าจะคิดคำโคลงวรรคแรก ถ้าเจ้า
ต่อคำโคลงได้ก็ไปด้วยกัน ต่อไม่ได้ก็เล่นอยู่ที่นี้แต่โดยดี ว่าอย่างไร"

เฉียวหว่านมองเฉียวเจาอย่างงุนงง ด้วยเมื่อก่อนพี่เจาเจาชอบ
ทดสอบนางเช่นนั้นเหมือนกัน

ครุณีน้อยยังตั้งตัวไม่ติด คำว่า "ได้" ก็หลุดออกจากปากไปแล้ว
นางกัตรีมีฝีปากอย่างขุนเคื่องตนเอง

"ไม่ต้องห่วง ย่ายมาก เจ้าฟังดีๆ นะ วรรคแรกคือ คื่นวันไร่เยื่อโย
ลมหมายมัน"

เมื่อเสียงนางเอื้อนเอ่ยโคลงวรรคแรกดังขึ้นก็ดึงดูดความสนใจของ

แม่นางน้อยไปจนหมดทันที

เจ้าหญิงยวนลอบโล่งใจ เดินไปทางข้างในพลางพูดกับเจียวเจาพร้อมรอยยิ้ม "ยังคงเป็นคุณหนูหลิ่งที่ล่อหลอกเด็กเป็น"

"น้องเจียวไม่นับเป็นเด็กแล้ว หากแม่ทัพเซายังปฏิบัติกับนางเหมือนเป็นเด็กน้อย ไม่แน่ว่านางจะเป็นคุณหนูเจียงคนต่อไปก็ได้"

ตอนนางอยู่ในวัยเดียวกับเจียวหว่านต้องฝึกดูแลสุขภาพของท่านปู่แล้ว

แน่นอนว่าแม่นางเจียวไม่มีวันยอมรับเป็นอันขาดว่าตอนไฉนน้องสาวต่างมารดากล่าวคำว่า 'ที่นี่หาใช่เรือนของท่านสักหน่อย' นั่นตอนลอบขุ่นใจอยู่บ้างพิกลๆ

เจ้าหญิงยวนยิ้มอย่างเก๋ๆ "ข้าไม่มีประสบการณ์อะไร"

เจียวเจาค้อนเขางวงหนึ่ง ย่อมต้องไม่มีประสบการณ์แน่นอน ก็ท่านไม่มีลูกสักหน่อย!

ห้องของเจียวโมไม่ได้ตั้งวางเครื่องเรือนประดับประดามากนัก แต่เจียวเจามองปราดเดียวก็ดูออกว่าทุกชิ้นล้วนคัดสรรอย่างพิถีพิถัน เพียงพอจะเห็นถึงความตั้งใจของผู้จัดเตรียม

นางคิดคำนึงในใจว่า ไม่ว่าอย่างไรเจ้าหญิงยวนก็เอาใจใส่พิถีพิถันเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าสามารถวางใจได้บ้างในที่สุด

เจียวโมนั้นมิได้ป่วยหนักจริงๆ การที่เขานอนไม่ได้สติดึกกันหลายวันเกิดจากฤทธิ์ของยาเป็นหลัก ยานานนั้นไม่เพียงไม่เป็นผลร้ายต่อร่างกายซ้ำทำให้ส่วนที่ถูกพิษแทรกซึมกัลดกร่อนได้รับการบำรุงฟื้นฟูอย่างเต็มที่

เจียวเจาใช้เข็มเงินฝังตามจุดชีพจรของพี่ชายหลายจุดก่อน จากนั้นเขียนใบสั่งยาตำรับหนึ่งให้เจ้าหญิงยวน "เจียดยาตามใบสั่งยามาต้มให้

พี่เฉียวตีมันวันละหนึ่งครั้ง ตีมดิดๆ กันสามวันก็จะดีขึ้นมากแล้วเจ้าคะ"

"ได้" เช่าหมีงยวนบรรจงพับใบสั่งยาเก็บไว้ในอกเสื้ออย่างทะนุถนอม

"เช่นนั้น...ข้าขอตัวกลับก่อน ส่วนเรื่องที่จวนเสนาบดี รอหลังจากพี่เฉียวฟื้นแล้ว แม่ทัพเช่าบอกกับเขาเถอะ"

บางทีพอพี่ใหญ่รู้ว่านางบีบคั้นหมาชื่อจนเสียสติอาจจะตำหนินาง ครั้นคิดไปเช่นนั้น เฉียวเจาก็ยี้มเยาะตนเอง หากในดวงตามีแววเหงาหงอยวังเวงจวบขึ้น

เช่าหมีงยวนมองนางแวบหนึ่ง คุณหนูหลีคล้ายมีท่าทางเสียใจอยู่สักหน่อย ทว่าดูเหมือนเขาไม่ได้อยู่ในฐานะจะถามอะไรมาก

"คุณหนูหลี ข้าไปส่งท่านนะ"

"ขอบคุณมากเจ้าคะ" เฉียวเจาตามหลังเขาออกไปด้านนอก

ขณะเดินไปถึงหน้าประตู นางอดเหลียวมองเฉียวไม่บนเตียงอีกคราไม่ได้

ถ้าพี่ใหญ่กล้าตำหนินาง นางจะร้องให้ต่อหน้าเขาเสียเลย!

ตอนทั้งสองเดินเข้าสู่ลานเรือน เฉียวหว่านซึ่งยังคั่นสมองคิดคำโคลงวรรณหลังอยู่เห็นคนทั้งคู่รีบเข้ามาหา พลังเงยหน้าถามเช่าหมีงยวน "พี่เขย คำโคลงวรรณหลังคืออะไรเจ้าคะ"

ข้าไม่ถามคุณหนูหลีหรอกนะ

สตรีมากเล่ห์ผู้นี้หมายตาพี่ใหญ่กับพี่เขยของข้า!

"คำโคลงวรรณหลัง?" ชายหนุ่มเห็นเฉียวเจาไม่มีทีท่าคัดค้าน จึงพูดอย่างมีเจตนาสัพยอกเฉียวหว่าน "แต่ว่าพี่เขยลืมคำโคลงวรรณแรกไปแล้ว"

"วรรณแรกคือคืนวันไร้เอ๋ยลมหมายมั่นเจ้าคะ" ดรูกึ้นน้อยรีบบอก

เตือนความจำ

"ข้าต่อคำโคลงวรรคหลังว่ากาลเวลานั้นผ่านฝนหนาวใจ" เจ้าหมิงยวน พุดจบถึงตระหนักได้ว่าคำโคลงคุณนี้เศร้าสร้อยไปบ้าง เขาอดมองไปทาง เฉียวเจาไม่ได้

"แม่ทัพเจ้าต่อโคลงได้ดีเจ้าคะ" เฉียวเจากล่าวเรียบๆ

เฉียวหว่านเซิดคางขึ้น "แน่นอนอยู่แล้ว พี่เขยข้าเก่งกาจทั้งปุ่นปู้! พี่หลียังมีคำโคลงวรรคหลังอีกหรือไม่"

"มีสิ" เฉียวเจาปรายตามองเจ้าหมิงยวนพร้อมกล่าวยิ้มๆ "คำโคลง วรรคหลังของข้าคือฝุ่นแดงมีรักหมักดำ* รังใจ" ว่าแล้วนางก็เดินอมยิ้ม จากไป

ปากยังไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมก็กล้ำกลืนตาใส่พี่สาวแล้วรี นางนั้นชมชอบ ท่าทางที่เด็กน้อยโดนรังแกแล้วยังร้องไห้ไม่ออกด้วย

เฉียวหว่านขบคิदनานครุใหญ่จนกระทั่งเจ้าหมิงยวนกลับมา นางก็ โมโหจนเด่นผางๆ "พี่เขย วันหน้าท่านอย่าให้คุณหนูหลิ่วนั้นมาที่นี้อีกนะ เจ้าคะ"

"มีอันใดหรือ"

"นาง...นางคิดไม่ชื่อกับพี่ใหญ่เจ้าคะ"

สีหน้าของเจ้าหมิงยวนขมขื่นลงน้อยๆ

ดรุณีน้อยยังไม่รู้สึกตัวสกนิต นางยังคิดยั้งโกรธ กล่าวต่อว่า "ท่าน ฟังคำโคลงวรรคหลังของนางที่ว่าฝุ่นแดงมีรักหมักดำรังใจ หมักดำรังใจๆ นาง...นางไม่บริสุทธิ์ใจกับพี่ใหญ่ชัดๆ นี่นา"

เจ้าหมิงยวนมีสีหน้าเรียบเฉย เขายกมือลูบศีรษะนางเบาๆ "เอาละ

* หมักดำ ภาษาจีนคือคำว่าไม่ (墨) ในชื่อของเฉียวไม่

แม่หนูน้อยอย่าคาดเดาเรื่องของผู้ใหญ่ส่งเดช คุณหนูหลิไม่ใช่คนเช่นนั้น"

"พี่เขย ตอนนี้ท่านพุดจาเข้าข้างนางอยู่นะเจ้าคะ"

ในเพลานี้เองมีองค์กรข้าราชการมารายงาน "ท่านแม่ทัพ ทางจวนส่งสารมา
แจ้งว่าฮุนยันท่านโหวลัมป่วย เชิญท่านกลับไปขอรับ"

"รู้แล้ว"

คดออย่าบ

250

เจ้าหญิงมิ่งยวนจัดการธุระส่วนตัวครู่หนึ่งแล้วก็รีบรุดกลับไปยังจวน
จิ้งอันโหว

"มิ่งยวน เจ้ากลับมาแล้วหรือ"

"ท่านพ่อ ท่านแม่เป็นอย่างไรบ้างขอรับ"

"อาการเจ็บแน่นหน้าอกเรื้อรังกำเริบนะ ไม่ได้เป็นอะไรมาก"

แม้จะไม่ใช่เป็นอะไรมาก แต่มารดาล้มป่วย คนเป็นบุตรชายก็ต้อง
กลับมา

"ข้าเข้าไปดูท่านแม่นะขอรับ"

อาการเจ็บแน่นหน้าอกของเส้นเชื้อฮุยฮินของจิ้งอันโหวเป็นโรคเรื้อรัง
ว่ากันว่าเป็นผลจากการให้กำเนิดเจ้าหญิงมิ่งยวนบุตรชายคนที่สอง

คุณชายรองคลอดออกมาก็ร่างกายอ่อนแอ ป่วยบ่อยๆ แอดๆ จน
หมอมหลวงวินิจฉัยว่ายากมากที่จะเลี้ยงรอด เส้นเชื้อร้องให้ข้าแล้วข้าเล่า

เพราะเหตุนี้ จนเป็นต้นตอของอาการเจ็บแน่นหน้าอกเรื้อรังในภายหลัง
 เช่าหมีงยวนย่างเท้าเข้าห้องของเส้นซื้อก็เห็นนางเอนกายอยู่บนเตียง
 เช่าจ้งยวนผู้ชายใหญ่กับภรรยา รวมถึงเช่าซียวนผู้ชายสามล้วน
 ห้อมล้อมอยู่ข้างกาย

"น้องรองมาแล้ว"

"พี่ใหญ่ พี่สะใภ้" เช่าหมีงยวนกล่าวทักทายเช่าจ้งยวนกับภรรยา
 ด้านเช่าซียวนแค้นเสียงฮึแล้วเบือนหน้าไปอีกทางแส้มองไม่เห็น
 เช่าหมีงยวนไม่ใส่ใจแม้แต่หน่อย เขาแสดงคารวะต่อมารดาพร้อม
 กล่าว "ท่านแม่"

เส้นซื้อลืมหูลืมตาขึ้นพูดเยาะๆ "เจ้ายังมีหน้ากลับมาอีกหรือ"

ชายหนุ่มไม่เปล่งเสียงพูด ริมฝีปากบางมึนแน่น

"นี่ยังไม่ทันย้ายเรือนเลยนะ วันๆ ก็ออกไปมั่วสุมอยู่ข้างนอก ใช่ว่าไม่
 ว่าข้าตายแล้วเจ้ายังไม่รู้เรื่อง"

"ท่านแม่..." เช่าจ้งยวนเอ่ยปากขึ้น

"เจ้าไม่ต้องห้าม" เส้นซื้อเอ็ดห้ามบุตรชายคนโตแล้วด่าทอเช่าหมีงยวน
 สาดเสียเทเสียยกหนึ่ง "คิดจริงๆ หรือว่าได้รับตำแหน่งบรรดาศักดิ์ก็จะ
 ปีกกล้าขาแข็งได้แล้ว ต่อให้เจ้าถูกแต่งตั้งเป็นกั๊วกง ข้ายังเป็นมารดา
 ของเจ้าอยู่ดี ข้าป่วย เจ้าก็ต้องกลับมาดูแลปรนนิบัติ"

เช่าหมีงยวนไม่กล่าววาจาสักคำ เขานิ่งฟังเงียบๆ รอจนมารดาตำ
 จนพอใจแล้วค่อยพูดเสียงนุ่ม "ท่านแม่ หากเจ็บแน่นหน้าอก อารมณ์
 จะพลุ่งพล่านเกินไปไม่ได้ ท่านอย่าโมโหเลยขอรับ"

เส้นซื้อได้ยินก็โกรธจนหน้าอกระเพื่อมขึ้นลง "เจ้าลูกอกตัญญู
 เจ้ากำลังบอกว่าข้าไม่ได้ป่วยแต่แกล้งป่วยรี"

เซาหมิงยวนจำต้องปิดปากเงียบ

"เออล่ะ ฮูหยิน เจ้ารองกลับมาแล้ว เจ้าพักผ่อนมากๆ เถอะ" จิ้งอันโหว ทนดูต่อไปไม่ไหวจริงๆ เขาส่งเสียงตัดบทการดำเนินคดีของเส้นซื้อ

นางกุมหน้าอกพลางกัณฑ์กรอดๆ "ท่านโหว ข้ารู้ว่าข้าด่าว่าเจ้าลูก ออกตัญญูผู้นี้ ท่านปวดใจแล้วใช่ไหม"

จิ้งอันโหวปวดเศียรเวียนเกล้า "ข้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น..."

"ท่านพ่อ ท่านแม่ป่วยอยู่นะขอรับ" เซาหมิงยวนเอ่ยเตือนเสียงเบาๆ

เซาหมิงยวนมองเซาหมิงยวนตาขุนขวาง "ยั่วโทะเซาหมิงยวนอยู่ร่ำไป"

เส้นซื้อหยิบผ้าเช็ดหน้าตา "พอแล้ว ทุกคนล้วนคิดว่าข้าหน้ารำคาญ ข้าก็ไม่พูดแล้ว ข้าป่วยอยู่ ไม่มีคนปรนนิบัติไม่ได้ สะใจใหญ่ตั้งครรรอยู่ ไม่อาจปรนนิบัติข้าได้ เจ้าใหญ่ต้องดูแลภรรยา เกิดรับเอาโรคไปจะไม่ดี เจ้าสามยังอายุน้อย เจ้ารอง นับแต่วันนี้เจ้ามาเฝ้าใช้เถอะ"

เซาหมิงยวนหลุบตาลงพูดเสียงเรียบ "ขอรับ"

มาตรว่าเขาไม่เข้าใจว่าอาการเจ็บแน่นหน้าอกจะแพร่ต่อให้กันได้ อย่างไร แต่ผู้เป็นบุตรชายเฝ้าไข้มารดาก็เป็นสิ่งถูกต้องขอขบธรรม

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เซาหมิงยวนก็รั้งอยู่ที่จวนดูแลมารดาที่ล้มป่วยอยู่

ยามกลางวันยังพอทำเนา แต่พอตกดึกเส้นซื้อประเดี๋ยวอยากได้น้ำ ประเดี๋ยวตัวร้อน ยังต้องการบ้วนน้ำลายเป็นระยะ แต่นางไม่ยอมให้สาวใช้ปรนนิบัติ จำเพาะเจาะจงให้เซาหมิงยวนเป็นคนทำทุกๆ เรื่อง

ชายหนุ่มหลับไม่เป็นสุขทุกคืน เพียงไม่กี่วันก็ซูบผอมลงไปเป็นกอง

จิ้งอันโหวเดือดดาลอย่างหนัก "ฮูหยิน เจ้าจะทรมานเจ้ารองให้เป็นอะไรไปอีกคนให้ได้ถึงจะรามือใช่หรือไม่"

เส้นชื่ออิมเยาะ "ทรมาน? ท่านโหวมีหน้าพูดคำนี้กับคนอื่นหรือ บุตรชายเฝ้าใช้มารดาถูกต้องชอบธรรมดีแล้วมิใช่หรือ จะเรียกว่าทรมานได้เช่นไรกัน"

จึงอันโหวถึงกับสะอึกแทบตาย เขาพักหายใจนานครู่ใหญ่ก่อนกล่าว ทอดถอนใจ "ฮูหยิน พวกเราอายุป็นนี้แล้ว จะใช้ชีวิตอย่างสุขสงบไม่ได้หรือ บัดนี้บุตรชายทั้งสามล้วนกตัญญู จำเป็นต้องก่อปัญหาเล็กๆ น้อยๆ ถึงจะสบายใจกระนั้นหรือ"

"ข้ายอมรับว่าเจ้าใหญ่กับเจ้าสามกตัญญู ทว่าหลายปีมานี้เจ้ารอง อยู่ข้างกายช้านานเท่าไรกัน ตอนนี้มีไข่ง่ายๆ กว่าจะได้กลับเมืองหลวง วันๆ กลับออกไปข้างนอกตลอด รวากับว่าเรือนหลังนี้ไม่มีที่ทางสำหรับเขา เวลานี้ข้าป่วยอยู่ เขาเพิ่งปรนนิบัติข้าได้ไม่กี่วันก็ทนไม่ไหวแล้วหรือ"

"เจ้าว่ามาสิ เจ้ารองไม่กตัญญูตรงที่ใด เจ้าให้เขาเฝ้าใช้ เขาปรินิบัติ บ่นสักคำหรือไม่ ฮูหยิน เจ้ารองไม่ใช่คนหัวอ่อนยอมใครง่ายๆ เขาอยู่ ภายนอกก็เป็นบุคคลในตำแหน่งสำคัญ เขาทำเช่นนี้ไม่ใช่กตัญญูต่อเจ้า แล้วคืออะไร"

เส้นชื่อซันเสียง "มีอันใดรี เขาได้ดิบได้ดีแล้วเลยเฝ้าใช้ทำไมได้ ถึงเป็นองค์ชายยังต้องเฝ้าใช้ผู้อาวุโส แคท่านโหวเล็กๆ ผู้หนึ่งจะมีอะไร!"

นางย้งพูดยิงฉุนเฉียว "ท่านโหวบอกว่าเขากตัญญู แต่ข้ามอง ไม่เห็นออกเลย สมัยนี้ไม่เคยได้ยินว่าต้องไว้ทุกข์ให้ภรรยา เขาสวม ชุดสีขาวทุกวันเพราะอยากกวนโทโสข้าแต่เพียงประการเดียวนะสิ!"

"นี่จะเหมือนกันได้เช่นไร ภรรยาของเจ้ารองจบชีวิตต่างจากคนทั่วไป ในใจเจ้ารองเป็นทุกข์ อยากทำอะไรเพื่อนางเท่าที่จะทำได้ก็สมควรแล้ว"

"เขาทำเพื่อภรรยาที่ตายไปเป็นเรื่องสมควร แต่ทำเพื่อข้าผู้เป็นมารดา

กลับกลักลั่นผืนถนน ท่านโหวตงสารที่เจ้ารองต้องปรนนิบัติข้า ก็ได้
ถ้าอย่างนั้นหาภรรยาใหม่ให้เจ้ารองโดยไวแล้วให้ภรรยาของเขาปรนนิบัติ
ข้าแทน"

จิ้งอันโหวตงซึ่งไป "ภรรยาใหม่? เช่นนี้จะเร็วเกินไปสักนิดหรือไม่
อย่างไรก็ต้องรอให้ครบหนึ่งปี"

"ครบหนึ่งปีก็แต่งเข้ามาได้ ภรรยาของเจ้ารองจากไปครั้งปีแล้ว
ตอนนี้เริ่มเลือกก็เหมาะสมดี ไม่ถือว่าเร็วกระมัง"

"เรื่องนี้ต้องถามความเห็นของเจ้ารองจะดีกว่า"

"จะถามเขาด้วยเหตุใด ตอนนั้นเรื่องแต่งงานของเจ้ารอง ท่านเป็นคน
กำหนดให้เขาเองมิใช่หรือ การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ จะปล่อยให้บุตรชาย
บุตรสาวตัดสินใจด้วยตนเองได้เมื่อไรกัน"

"ขณะนี้ไม่เหมือนเดิม เจ้ารองเติบโตใหญ่แล้ว..."

"ไม่มีอะไรไม่เหมือนเดิม เว้นแต่ว่าเขาไม่นับข้าเป็นมารดาเขา"

จิ้งอันโหวตงอ้าปากทว่ากล่าวจาไม่ออก เขาประจักษ์ได้ว่าคุยกับสตรี
ด้วยเหตุผลยากเย็นยิ่งกว่าทำสงคราม

"ปีนี้หลานสาวในสกุลเดิมข้าก็ย่างสิบหกแล้ว อยู่ในวัยที่เหมาะสมกับ
เจ้ารองพอดี หลายวันก่อนข้าไม่สบาย รู้สึกคิดถึงนางเลยส่งคนไปรับตัวมา
วันนี้ น่าจะใกล้มาถึงแล้ว ท่านโหวตงเห็นเป็นอย่างไร"

"สูหยินพูดถึงอวี่นเอ๋อร์หรือ"

"ถูกต้อง แม้ว่านางไม่ได้มาหลายปี ท่านโหวตงน่าจะจำนางได้กระมัง
เป็นเด็กสาวที่เรียบร้อยรู้ความนางหนึ่ง"

ในใจจิ้งอันโหวตงเลวบางหนึ่ง

เส้นชื่อไม่ชอบหน้าบุตรชายคนรองมาโดยตลอด ถ้าเขาตบแต่ง

หลานสาวในสกุลเดิมของนางเป็นภรรยา บางทีความสัมพันธ์ระหว่าง
แม่ลูกอาจดีขึ้น...

"ท่านไหว้ตกลงแล้วใช่หรือไม่" พอเห็นสามีลังเลใจ เส้นซีกก็เผย
รอยยิ้มแล้ว

"รอคนมาแล้วค่อยว่ากันอีกทีเถอะ"

จึงอันไหวใคร่ครวญแล้วยังคงรู้สึกว่าจะไม่มีใครเหมาะสม เขาจึงแอบเรียก
เซ่าหมิงยวนมาเสียบๆ เคียงๆ ถาม

"หมิงยวน รอเมื่อเจียวซื่อจากไปครบหนึ่งปี เจ้ามีแผนการอะไรต่อไป
หรือไม่"

"แผนการ? ถ้าฮ่องเต้พระราชทานอนุญาต หมิงยวนอยากกลับ
แดนเหนือขอรับ"

ถึงแม้ตามที่เขาคาดการณ์ไว้ จะมีความเป็นไปได้แสนน้อยนิด แต่
เขาก็อยากกลับแดนเหนืออยู่ดี

ที่นั่นไม่เพียงมีราษฎรที่ประสบกับความโหดร้ายทารุณของชาวต้าจื้อ
จนเกินพอ ยังมีดินแดนที่ทำให้เขาหายใจได้อย่างอิสระเสรี

แต่ว่าหลังชาวต้าจื้อบอบช้ำอย่างหนักก็ถอยร่นไปทางทิศเหนือของเขา
อาหลันชั่วครวญ จึงเป็นไปไม่ค่อยได้ที่ฮ่องเต้จะให้เขากลับไปกุมอำนาจ
การทหารครองความเป็นใหญ่ที่แดนเหนือ

"พ่อไม่ได้ถามเจ้าเรื่องนี้ พ่อหมายถึงว่าเจ้าพึงใจสตรีเช่นใด"

เซ่าหมิงยวนอิงไปเล็กน้อยแล้วขมวดคิ้ว "ข้าไม่คิดจะตบแต่งภรรยา
ขอรับ"

"พ่อรู้ว่าใจเจ้ายังรู้สึกผิดกับการตายของเจียวซื่อ ไม่อยากคิด
เรื่องตบแต่งภรรยาในตอนนี้ แต่จะอย่างไรเจ้าก็อายุอานามไม่น้อยแล้ว

การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่จะผัดผ่อนต่อไปอีกไม่ได้ หากรู้สึกว่าร็วเกินไป
สบช่องที่อยู่ในเมืองหลวงสองปีนี้ค่อยๆ มองหาไป เจ้าเห็นอย่างไร"

เจ้าหมิงยวนมองจิ้งอันโหวด้วยสีหน้าสงบนิ่ง "ทำให้ท่านพ่อต้อง
วุ่นวายใจแล้ว แต่ลูกตั้งใจว่าชาตินี้ไม่คิดจะแต่งงานใหม่อีกขอรับ"

จิ้งอันโหวหน้าเปลี่ยนสีด้วยความตกใจใหญ่ เขากล่าวโพล่งขึ้น
"เช่นนี้จะได้เช่นไรกัน"

ตัวอย่าง

251

จั้งอันโหวเริ่มโอยอย่างห้ามไม่อยู่เพราะอารมณ์พลุ่งพล่านเกินไป
 เซ้าหมีงยวนจั้งรับรินน้ำให้บิดา
 เขาดื่มแล้วรู้สึกดีขึ้นถึงพรว้าเตือนด้วยความปรารถนาดี "แต่งงาน
 มีบุตร สืบทอดวงศ์ตระกูล นี่เป็นเรื่องสำคัญในชีวิต แล้วจะไม่แต่งงาน
 ตลอดชีพได้อย่างไรกัน"

สีหน้าของชายหนุ่มสงบนิ่งดังเก่า "ข้าเบื่องบมีพี่ชาย เบื่องล่าง
 มีน้องชาย เพียงพอจะสืบทอดสกุลเข้าได้แล้วขอรับ"

"มันจะเหมือนกันได้อย่างไร" จั้งอันโหวตอบโต้ะดังปังด้วยความโกรธ
 เขามองสบสายตาแปลกใจของบุตรชายคนรองพลางกล่าวอธิบาย
 "รอหลังจากพวกเจ้าพี่น้องแยกเรือนกัน ร้อยปีให้หลังใครจะมาเช่นไหว้
 เจ้า"

"ข้าไม่ใส่ใจเรื่องพวกนั้นขอรับ"

ชีวิตนี้ของเขามีเรื่องไม่สมปรารถนาถึงเก้าในสิบเรื่อง บัดนี้อยู่
ตัวคนเดียวว่าจะไม่เป็นเรื่องดี

"เจ้าลูกอกตัญญู แค่นี้..." จิ้งอันโหวหน้าแดงก่ำด้วยความโมโห
โทโส

เขาหึงยวนล้วงขวิดกระเบื้องใบหนึ่งในอกเสื้อยื่นส่งให้ "ท่านพ่อ
ท่านลองกินยาลูกกลอนเม็ดหนึ่ง ถ้ารู้สึกว่าสรรพคุณดี ข้าจะคิดหา
หนทางไปเอามาเพิ่มอีกขอรับ"

"นี่คืออะไร"

"ยาขับไอเย็นขอรับ" ชายหนุ่มนั่งคิดแล้วกล่าวเสริมขึ้น "ข้าเคยกินแล้ว
ยานี้ไม่มีปัญหาขอรับ"

ไม่ใช่ว่าเขาไม่เชื่อถือคุณหนูหูลี้ แต่ของที่เอามาให้บิดาย่อมต้อง
ระวังไว้ก่อนเป็นดี

จิ้งอันโหวรับไว้ ใบหน้าฉายแววอึ้งอัมใจจางๆ "เจ้าตัวเหม็น หรือ
พ่ออย่างจะไม่เชื่อใจเจ้า"

เขาหยิบยาลูกกลอนเม็ดหนึ่งกินลงไปทันที ครู่ใหญ่ต่อมาก็จุกปาก
อย่างอัศจรรย์ใจ "ยานี้ได้มาจากที่ไหน พอลงสู่ท้องก็อุ่นผ่าวๆ ไปทั้งเนื้อทั้งตัว
แสนสบายเหลือเกิน"

"สหายผู้หนึ่งให้มาขอรับ"

"ยานี้คงได้มายากมากกระมัง"

"ท่านพ่อกินได้เต็มที สหายคนนั้นยังมีอีกขอรับ"

จิ้งอันโหวเก็บยาขับไอเย็นไว้อย่างดีใจมาก จากนั้นเขาก็ปั้นหน้าบึ้งอีก
"เจ้าตัวเหม็น อย่างนี้กว่าเอาสิ่งนี้มาแสดงความกตัญญูต่อพ่อแล้วจะเฉไฉ
ไปได้ พ่อจะบอกให้นะ เจ้าอยากจะตบแต่งภรรยาข้าหน่อยได้ แต่จำเป็น

ต้องแต่งงาน!"

"ท่านพ่อ ท่านอย่าสร้างควมลำบากใจให้ลูกเลย เรื่องอื่นข้าตอบตกลงท่านได้หมด มีเพียงเรื่องนี้ที่ไม่ได้"

"เรื่องอื่นๆ ล้วนสุดแท้แต่ใจเจ้าได้ มีเพียงเรื่องนี้ที่ไม่ได้" จิ้งอันโหวไม่ลดราวาศอกเช่นเดียวกัน

เซาหมิงยวนรู้สึกปวดศีรษะอย่างช่วยไม่ได้

ท่านพ่อมีบุตรชายสามคน เขาไม่ใช่บุตรชายคนโตสักหน่อย เหตุใดอีกฝ่ายถึงมีท่าทีแข็งกร้าวต่อเรื่องที่เขาจะไม่ตบแต่งภรรยาถึงเพียงนี้

เซาหมิงยวนกล่าวแบบยอมแลกทุกอย่างแล้ว "ท่านพ่อ ขอบอกตามสัตย์จริง ข้าอยู่ที่แดนเหนือมานานปี มีครั้งหนึ่งเพราะดึกข่มอยู่กลางพื้นหิมะสองวันสองคืน โดนความเย็นจัดจนตายด้านแล้ว..."

อึม อันว่าการศึกไม่หน่ายเลห์*

"ตายด้าน?" จิ้งอันโหวตกตะลึงไป "ตายด้านแล้ว? หมิงยวน ความหมายของเจ้าไม่ใช่ความหมายนั้นกระมัง"

"เป็นความหมายอย่างที่ท่านพ่อคิดชอบ"

จิ้งอันโหวล้มลงนั่งบนเก้าอี้ไต้ซ้อ ทำสีหน้ารับไม่ได้ "ตายด้านได้เช่นไรกัน นี่...นี่ยังจะสืบทอดวงศ์ตระกูลได้อย่างไร เป็นความผิดของข้า ครั้งนั้นเจ้าไปแดนเหนือ ข้าสมควรไล่เจ้ากลับมา เป็นความผิดของข้าคนเดียว"

เซาหมิงยวนงุนงง ท่านพ่ออายุปุ่นนี้แล้วถึงกับว่าให้?

เขาทั้งประหลาดใจทั้งรู้สึกผิด ทว่าสิ่งที่ตัดสินใจไว้แต่แรกย่อมไม่มีทางเปลี่ยนแปลงเป็นธรรมดา เขาตอบแทนของบิดาเบาๆ พร้อมกล่าวว่า

* การศึกไม่หน่ายเลห์ หมายถึงในการทำศึกต้องรู้จักใช้กลยุทธ์มาตอบข้าศึก

"ท่านพ่อ ท่านอย่าเสียใจไปเลย อย่างน้อยยังมีพี่ใหญ่กับน้องสามที่มีหลานให้ท่านอุ้มได้ ส่วนข้าอย่าทำลายชีวิตของบุตรสาวเรือนอื่นเลย ท่านว่าถูกหรือไม่"

จิ้งอันโหวเบือนหน้าหนี เขาไม่อยากพูดอะไรอีก

"เช่นนั้น...ข้าขอตัวไปที่ห้องท่านแม่ก่อน หาไม้แล้วท่านแม่จะเรียกหาได้"

"กลับมาสิ" สีหน้าของจิ้งอันโหวฉายแววเคร่งเครียด เขามองสำรวจเข้าหิมิงยวนขึ้นๆ ลงๆ บุตรชายที่โดดเด่นเหนือใครถึงเพียงนี้ถึงกับหมดน้ำยาแล้วหรือ

"หิมิงยวน ตอนอยู่แดนเหนือเจ้าเชิญหมอมาตรวจดูหรือยัง"

"ตรวจแล้วขอรับ หมอก็คงปัญญา"

"หมอของแดนเหนือไม่เก่ง ข้าจะไปเชิญหมอหลวงมาให้เจ้า"

"ท่านพ่อ หากทำเช่นนั้น คนทั้งแผ่นดินจะล่วงรู้ว่าข้ามีโรคลับนะขอรับ"

จิ้งอันโหวนิ่งอึ้งไป เขากุมหน้าผากอย่างทุกข์ใจ "อย่างนี้ก็ไม่ได้ อย่างนั้นก็ไม่ได้ แล้วเจ้าจะทำฉันใดเล่า"

เข้าหิมิงยวนไม่เปล่งเสียงตอบ

"จริงสิ วิชาแพทย์ของหมอเทวดาหลิบรรลुชั้นสูงสุดยอด ไม่แน่ว่าจะรักษาเจ้าให้หายได้"

"หมอเทวดาหนีออกจากเมืองหลวงไปแล้ว ไม่รู้ว่าเมื่อไรถึงจะกลับมาขอรับ"

จิ้งอันโหวหมดหวังโดยสิ้นเชิง

"เช่นนั้นข้าไปที่ห้องท่านแม่แล้วนะขอรับ"

"ประเดี๋ยว" จิ้งอันโหวลุกขึ้นยืน "ข้ามีเรื่องหารื้อกับท่านแม่เจ้า"

เข้าไปหานางก่อน"

ยามที่เส้นซื้อเห็นสามีเดินเข้ามา นางก็อดถามเขาไม่ได้ "ท่านโหว มาอีกด้วยเหตุใดเจ้าคะ เจ้ารองเล่า"

"ฮูหยิน เรื่องของอวี่นเออร์ แล้วกันไปเถอะ"

"ท่านโหวหมายความว่าอะไร"

จึงอันโหวบอกให้ป่าวรับใช้ออกไปก่อนพูดเสียงเบา "เจ้ารอง... มีปัญหาเรื่องนั้น"

"เรื่องใด"

จึงอันโหวกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง "ก็เรื่องของสามีภรรยานั้นอย่างไรเล่า ข้าแอบถามแล้วรู้ว่าเขาเคยได้รับบาดเจ็บที่แดนเหนือ..."

เส้นซื้อฟังเข้าใจในทันที แว่ยินดีว่าผ่านในดวงตานาง เจ้ารอง รวมหอกกับสตรีไม่ได้แล้วหรือนี่ ช่างดีเหลือเกิน

พักก่อนนางอยากให้เจ้ารองรับชิวเกอเออร์บุตรชายของเจ้าใหญ่เป็น ทายาท แต่ท่านโหวกับเจ้ารองล้วนไม่คล้อยตาม นางถึงได้ถอยก้าวหนึ่ง เลือกทางที่ตีรองลงมา คิดจะให้หลานสาวในสกุลเดิมแต่งงานมา

ไม่ว่าอย่างไร บรรดาศักดิ์กวนจวินโหวจะปล่อยให้ผู้อื่นเอาไปครอง สบายๆ ไม่ได้

บัดนี้แล้ว เจ้ารองรวมหอกกับสตรีไม่ได้ วันหน้าข้าเร็วก็ต้องรับบุตร ของพี่น้องเป็นทายาท ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องรีบร้อนในเวลานี้แล้ว

"เจ้ารองบอกเรื่องพรรค์นี้กับท่านโหวด้วยหรือ" เส้นซื้อชักข้ออย่าง ไม่พอใจ

"ข้าเอ๋ยถึงเรื่องคู่ชีวิตกับเจ้ารอง ข้าไม่อยากทำลายชีวิตของหญิงสาว

เรือนอื่นถึงได้พูดกับข้า" จึงอันโหวทอดถอนใจ "เป็นข้าที่ผิดต่อเขา..."

เส้นซื่อพังแล้วไม่ชอบใจ "เกี่ยวอะไรกับท่านโหวด้วย คนเราต่างมีชะตากรรมของตน"

นางยังนึกว่าเจ้ารองมีความรักมั่นคงสักปานใดถึงไว้ทุกข์ให้แก่ภรรยาที่จากไป ที่แท้เพื่อปิดบังความลับน่าอายเท่านั้นเอง

"เอาเถอะ อวินเออร์มาพำนักรอยู่สองสามวัน ข้าก็จะให้นางกลับไป"

ในเมื่อไม่ได้ นางก็ไม่ผลักลานสาวเข้ากองไฟ ไม่เช่นนั้นวันหน้านางจะอธิบายกับคนสกุลเดิมได้ไม่ถนัดปาก

ที่แรกเส้นซื่อจะอาศัยข้ออ้างเฝ้าไข้เพื่อยกเรื่องแต่งงานของเจ้าหมีงวนขึ้นมาพูด บัดนี้นางรู้ว่าเขาหมดน้ำยาแล้ว เห็นหน้าก็ชวนให้หงุดหงิดใจ โหเลยยังอยากให้เขาเฝ้าไข้อีก นางจึงไล่เขาออกไปทันใด

เจ้าหมีงวนระบายลมหายใจเฮือกหนึ่งอยู่ลับหลัง

ทว่าไม่ถึงสองวัน ข่าวว่ากวนจวินโหวไม่อาจร่วมหอกับสตรีได้ก็แพร่กระจายไปทั่วเมืองหลวงอย่างเงียบๆ

กวนจวินโหวเป็นบรรดาศักดิ์ที่สูงส่งทรงอำนาจ บังเอิญว่ายังรูปงามหนุ่มแน่นอีก คนเช่นนี้เดิมก็ตกเป็นเป้าความสนใจของผู้คนได้ง่ายที่สุด ชาวที่เริ่มเล้าลือกันก็ได้เช่นไรที่สุดรู้แน่ละม้ายติดปีกกระนั้น แพร่สะพัดอย่างรวดเร็วจนแทบทำให้คนอ้าปากตาค้าง

หลังเงินกวรงู้ข่าว เขาแทบจะวิ่งร้องไห้ไปที่หอขุนเฟิง

ท่านแม่ทัพ ท่านตั้งใจจะให้ข้าเป็นสารถีไปทั้งชีวิตกระมัง จะหลอกลวงกันเช่นนี้ไม่ได้นะ!

"ท่านแม่ทัพอยู่ข้างในหรือไม่" พอเห็นประตูห้องปิดสนิท เงินกวรงอแงถามทนายยามที่ยืนอยู่ด้านนอก

"อยู่ข้างในขอรับ ท่านหัวหน้าหน่วยกลับมาแล้ว กำลังกล่าวรายงาน
กับท่านแม่ทัพอยู่"

เงินกวงได้ยินแล้วก็รออยู่หน้าห้องอย่างสงบเสงี่ยม

เจ้าจื่อหัวหน้าหน่วยรับคำสั่งของท่านแม่ทัพไปสืบเรื่องสำคัญ เข้าไป
รบกวนตอนนี้จะโดนซ้อมเอาได้

เงินกวงรออยู่ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ประตูห้องถึงเปิดออก เจ้าจื่อที่สีหน้า
เหนื่อยล้าจากการเดินทางก้าวออกมา

"ท่านหัวหน้าหน่วย ท่านแม่ทัพไม่เป็นไรกระมังขอรับ"

เจ้าจื่อยกมือตบไหล่เงินกวง พูดอย่างปรารถนาดี "ไม่เป็นไร เข้าไปเถอะ"

อ้อ ท่านแม่ทัพอารมณ์ไม่ค่อยดี เงินกวงมาได้จังหวะ ให้ท่านแม่ทัพ
ซ้อมเขาสักยกให้สบายใจก็ดี

252

เงินทองเปิดประตูอย่างเท้าเข้าไปก็เห็นเช่าหมีงยอนนั่งอยู่ริมหน้าต่าง
เงียบๆ

เขาหันข้างให้เลยมองเห็นสีหน้าไม่ถนัดตาในชั่วขณะ แต่กลับสัมผัส
ได้ถึงบรรยากาศตึงเครียดห่อหุ้มล้อมอยู่ทั้งสี่ทิศอย่างไร้สาเหตุ

"ท่านแม่ทัพ..." เงินทองนึกเสียใจที่เข้ามาโดยพลัน

หัวหน้าหน่วยหลอกลวงซ้ำนี้มา นี่เรียกว่าไม่เป็นไรหรือ

เช่าหมีงยอนเบือนหน้ามา สายตาเขาจับอยู่ที่ตัวเงินทอง พุดเอื่อยๆ

"เข้ามาสิ"

เงินทองเดินเข้าไปหาอย่างอึดอาดยี่ดยาด เขากลั่นใจเรียกขานคำหนึ่ง

"ท่านแม่ทัพ"

"มีเรื่องหรือ"

"ท่านแม่ทัพ ข่าวลือซังนอก ท่านได้ยินแล้วหรือยังขอรับ"

สีหน้าของเซาหมิงยวนเรียบเฉย "เจ้ายังไต่ยินแล้ว ข้าจะไม่ได้ยินรี"
 เฉินกงลอบถอนใจโล่งอก ที่แท้ท่านแม่ทัพไม่พอใจเพราะเรื่องนี้
 เช่นนั้นเขามาถูกเวลาแล้ว

"เจ้ามาที่นี่เพื่อถามเรื่องนี้? เฉินกง นับแต่เจ้าเป็นสารตีของคุณหนูหลี่
 นับวันก็ยิ่งว่างงานมากขึ้นจริงๆ"

เฉินกงฟังแล้วใจหล่นดังตุ๊บ แะแล้ว ท่านแม่ทัพอารมณ์เสียมาก
 จริงๆ!

สารตีน้อยรีบพูดแสดงความภักดี "ท่านแม่ทัพ ข้าไม่ได้อยู่ว่าง
 ไม่มีการงานใดขอรับ เป็นเพราะคุณหนูสามไต่ยินข่าวแล้วเช่นกัน"

ชายหนุ่มหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย ดูท่าทางจะอับอายอยู่หลายส่วน
 เพราะอะไรเด็กสาวผู้นี้ถึงรู้เรื่องพรรคนี้นี้ได้ว่องไวนัก

"เจ้าบอกคุณหนูหลี่หรือ"

เฉินกงสะท้อนเยือก "ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดในห้วงถึงเย็นเพียงนี้
 "ไม่ใช่ข้านะขอรับ เป็นสาวใช้ของคุณหนูสามไต่ยินมาจากข้างนอก"

อันที่จริงเขาคิดแล้วก็ไม่เข้าใจเช่นกันว่าสาวใช้ข้างกายคุณหนูสาม
 นามว่าอาจุผู้นั้นเป็นคนสุภาพเรียบร้อยแท้ๆ ไฉนถึงปากมากเช่นนี้ได้

"อ้อ" เซาหมิงยวนคิดๆ แล้วรู้สึกว่ตนมีท่าทีเกินกว่าเหตุไปบ้าง
 ในเมื่อเขาโกหกบิดาไปแล้วก็ไม่คิดจะใส่ใจสายตาของคนภายนอก
 แล้วความคิดเห็นของเด็กสาวผู้นี้ เขายังไม่สมควรใส่ใจ

"ท่านแม่ทัพวางใจได้ ข้าถามคุณหนูสามแทนท่านแล้วขอรับ" เฉินกง
 รีบกล่าวปลอบ

"ถามอะไร" เซาหมิงยวนบังเกิดสงสัยตรงไหนไม่ได้ขึ้นทันควัน

เฉินกงลดสຸ້มเสียงลงพูดเออหน้า "ข้าถามคุณหนูสามว่าโรคของท่าน

รักษาได้หรือไม่ คุณหนูสามบอกว่าลองดูได้ ท่านแม่ทัพ ท่านเป็นอะไรไปหรือ"

เจ้าหมีงยวนลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวเสียงราบเรียบ "หันหลังไป"

เงินกวางหมุนกายอย่างจับตันชนปลายไม่ถูก พลันรู้สึกถึงพลังมหาศาลระลอกหนึ่งแผ่ซ่าน เขาก็ถูกเจ้าหมีงยวนถีบออกจากประตูห้องแล้ว

เขาควางโอยเสียงหนึ่ง ล้มคว่ำอยู่บนพื้นในท่าสุนัขกินอาจมี เบื้องหน้าสายตาคือรองเท้าสีดำหุ้มข้อสามคู่

เขาแหงนหน้าขึ้นที่ละน้อย สิ่งทีสะท้อนเข้าคลองจักษุคือดวงหน้าหล่อเหลาน่าหลงใหลของฉือซัน ด้านข้างคือจูเอียนกับหยางไ้วเจิง

ฉือซันย่อตัวลง "ท่านแม่ทัพของเจ้าบ้านดาลโทสะแล้วหรือ"

สารถีน้อยพยักหน้าอย่างเลลอลลา

ฉือซันหัวเราะเบาๆ เสียงหนึ่งแล้วสาวเท้าเดินเข้าไป

เงินกวางอิงงันยิ่งกว่าเดิม นี่กว่าเมื่อครู่คุณชายฉือจะพยุ่งข้าลุกขึ้นคิดมากไปเองดังคาด!

พวกฉือซันย่างเท้าเข้าห้องก็เห็นคนบางคนนั่งเหยียดแผ่นหลังตรงสีหน้าบึ้งตึง

ฉือซันอดชอบใจไม่ได้ "ถึงเจวียน เรื่องใดกันทำให้เจ้าฉุนเฉียวถึงเพียงนี้"

ฮ่าๆๆ ถึงกับพูดว่าเจ้าหมีงยวนหมดน้ำยา? พอดคิดถึงข่าวซุบซิบนี้แล้วอยากทุบพื้นหัวร่ออหอย

เจ้าหมีงยวนไม่พูดไม่จา เพียงตวัดสายตามองเขาปราดหนึ่ง

ฉือซันขยับไปใกล้อย่างไม่รู้จักที่ตาย "มันเป็นอย่างไรกันแน่ บอกมาให้ฟังสิ พวกเราเป็นพี่น้องกันไม่ใช่หรือ พี่น้องก็สมควรมีความสุขร่วมเสพมีทุกข์

ร่วมด้าน เจ้าพบเจอเรื่องยากลำบากอะไร อย่าแบกรับไว้คนเดียว"

จูเอียนกับหยางโฮ่วเจิงจูบจุมพู่พร้อมกัน

พี่น้องเอียงนี้ มีไปกี่เท่านั้น

"ถึงเฉวียน พวกข้าได้ยินเสียงเล่าลือบางอย่างก็เลยมาดูสักหน่อย"

จูเอียนเอ่ยบอก

"เรื่องเล็กๆ ไม่สลักสำคัญอันใด" เซาหมิงยวนกล่าว

"อย่างนั้นก็ดี"

ด้านฉือซันกลับไม่ยอมจำนน เขายึดพรายเหล่ตามองเซาหมิงยวน

"ถึงเฉวียน บอกมาตามตรง ตกลงเจ้ามีน้ำยาหรือไม่"

เซาหมิงยวนเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ เสียวคิ้วเล็กขึ้นน้อยๆ ยามไต่ถามอย่างสงบเยือกเย็น "เจ้าหวังให้ข้ามีหรือว่าไม่มีเล่า"

ฉือซันอ้าปากค้างหุบไม่ลงเป็นนาน

คนซื่อตรงบทจะไร้ยางอายขึ้นมากก็เอาเรื่องจริงๆ!

"อีกสามวันข้าจะย้ายเข้าเรือนใหม่แล้ว" เซาหมิงยวนบอกชาว

หยางโฮ่วเจิงยิ้มอวดไรฟันขาวทั้งปาก "ดีเหลือเกิน เจ้าควรย้ายมานานแล้ว จวนหลังนั้นของเจ้าน่ะอยู่แล้วยังไม่สบายใจเท่าไรงั้น"

จูเอียนพยักพยับตาม

"วันนั้นอย่าลืมมาดื่มสุรา ตอนนี้ข้ายังมีงานบางอย่างต้องทำ ไม่รู้ตัวพวกเจ้าไว้แล้ว"

เมื่อเซาหมิงยวนกลับถึงจวนจึงอันโหวแล้วเอ่ยถึงเรื่องย้ายเรือนต่อหน้าบิดามารดา

จิ่งอันโหวหลากหลายอยู่บ้าง "รีบร้อนเช่นนี้?"

เส้นชื่อโมโหทันที "ย้ายเรือน?! ข้ารู้เจ้ารำคาญที่ต้องมาคารวะข้าทั้งเข้าเย็น ฉะนั้นถึงคิดจะย้ายออกไปอยู่อย่างอิสระตามสบายใช่หรือไม่"

"ท่านแม่คิดมากไปแล้วขอรับ"

เส้นชื่อแคนเสียงเยาะ "ข้าคิดมากไป? ไม่อย่างนั้นเจ้าร้อนรนย้ายออกไปเช่นนี้ด้วยเหตุใดกัน เจ้าลูกอกตัญญูอยู่แดนเหนือตั้งนานหลายปีถึงเพียงนั้น เพิ่งกลับมาไม่กี่วันก็ทนอยู่เรือนไม่ไหวแล้ว!"

"ท่านแม่ จวนจวนจวินโหวเป็นคฤหาสน์ที่ฮ่องเต้พระราชทานให้ บัดนี้ซ่อมแซมเสร็จเรียบร้อยแล้ว หากไม่ย้าย เกรงว่าพระองค์จะไม่พอพระทัยนะขอรับ"

ได้ยินเข้าหึงยวนเฮ้ยอ้างถึงฮ่องเต้ เส้นชื่อจะพูดอะไรมากไปกว่านี้ ก็ไม่เป็นการดี นางกล่าวอย่างชิงชัง "ถ้าอย่างนั้นก็สุดแท้แต่เจ้าแล้วกัน"

สามวันให้หลัง

จึงอันโหวเอ่ยถามเส้นชื่อ "อู๋หยิน วันนี้เจ้ารองย้ายเข้าจวนจวนจวินโหว เจ้าเตรียมสิ่งของสำหรับการขึ้นเรือนใหม่ไว้แล้วหรือยัง"

"เตรียมแล้ว เรื่องเล็กๆ พวกนี้ท่านโหวจะต้องเอาใจใส่เช่นนี้ไป ด้วยเหตุใด หรือข้าเป็นคนไม่รอบคอบถึงเพียงนั้น" เส้นชื่อถามเสียงเรียบ
จึงอันโหวยิ้มอย่างกระดากใจ "ข้าแค่ถามไปเรื่อยเปื่อย"

บุรุษปกครองเรือนนอก สตรีดูแลเรือนใน ตามหลักแล้วเขาไม่พึงถามคำนี้ เพียงแต่เขาแหม่แง้งตีว่าท่าทีของอู๋หยินตนต่อบุตรชายคนรองเป็นอย่างไร ถึงถามมากขึ้นคำหนึ่งอย่างอดใจไม่อยู่

"ท่านโหววางใจได้ ของขวัญที่ข้าเตรียมให้เจ้ารองต้องทำให้เขาดีใจอย่างแน่นอน" เส้นชื่อพูดเป็นนัยๆ ชวนให้ขบคิด

นางตระเตรียมของขวัญชิ้นใหญ่ที่ยากลิ้มเลื่อนไปชั่วชีวิตไว้ให้
เซ่าหมิงยวนชิ้นหนึ่ง แคร่รอชั่วขณะที่เปิดออกมาให้เขาได้ 'ดีใจ'

วันนี้จวนกวนจวินโหวคึกคักอย่างหาได้ยาก มิใช่แค่พวกฉือซัน
ที่มาเยือน เซ่าจิ้งยวนและเซ่าซียวนก็อยู่พร้อมหน้า รวมถึงเฉียวโม่วที่
ร่างกายเป็นปกติดีแล้ว ทุกคนนั่งล้อมวงร่วมโต๊ะกัน กระทั่งเงินกวงยัง
ขอลาหยุดกับเฉียวเจารุดมาร่วมความครึกครื้นโดยเฉพาะ

หลังจกออกไปสามรอบ เซ่าจิ้งยวนเอ่ยปากขึ้น "น้องรอง ยินดีกับ
เจ้าด้วย ได้เป็นเจ้าของจวนทั้งหลังตั้งแต่ยังหนุ่มยังแน่น ทำให้พี่ชาย
อิจฉายิ่งนัก"

ฉือซันได้ยินแล้วขมวดคิ้วตลอด ถ้อยคำนี้ของชื่อจื่อจวนจิ้งอันโหว
ฟังดูแล้วแฝงความริษยาไว้จางๆ

เซ่าหมิงยวนพูดด้วยรอยยิ้มบางๆ "ช้าเร็วพี่ใหญ่ก็ต้องมีวันนี้
เหมือนกันขอรับ"

"เอ่อ...จริงสิ กล่องไม้แดงผูกผ้าไหมสีแดงใบนั้นเป็นของที่ท่านแม่
สั่งให้ชำน่านมาให้เจ้าเป็นการขึ้นเรือนใหม่ ท่านกำชับให้ข้าบอกกล่าวเจ้า
สักคำ พอได้เต็มสุราก็เกือบลืมไปเสียแล้ว"

เซ่าหมิงยวนมองไปทางกล่องไม้แดงที่วางอยู่บนโต๊ะอย่างเรียบร้อย
ท่านแม่มอบของขวัญให้เขาหรือนี่

"เป็นของอะไรี ยังต้องเก็บไว้ในกล่องไม้แดงชั้นดีด้วย" ชื่อซันลุกขึ้น
ไปหยิบกล่องไม้แดงมาถือไว้ในมือแล้วกะประมาณน้ำหนัก "ไม่นับว่าหนัก
ถึงเฉยียน ข้าเปิดดูนะ"

นางปีศาจผู้นั้นมิใช่คนดิบตีอะไร ใจจัดใจดำกับถึงเฉยียนเป็นที่สุด

ทว่าเขากลับอยากดูว่ามันคืออะไร

"อ้อ" เซาหมิงยวนไม่คิดค้น

เส้นเชื่อมของขวัญให้เป็นเรื่องเหนือความคาดหมายของเซาหมิงยวน
ในความคิดเขา อย่างมากก็เป็นของล้ำค่ามีราคาเท่าไร้ความจริงใจใดๆ
สักอย่าง

ฉือซันเปิดกล่องไม้แดงออกแล้ววิ่งไปอย่างสุดระจับ เขากล่าวพึมพำ
"ไฉนมีสารมากมายอย่างนี้"

ครบอย่าง

韶光慢 4

Shao Guang Man 4

นวนิยายอิงครา สู่ห้วงเวลาแสนงาม 4
ตงเทียนเตอะหลิวเย่ย เขียน
Honey Toast แปล

จำนวน 584 หน้า
ราคา 579 บาท

韶光慢 Vol. 04

Original story and characters created and copyright

© Author: 冬天的柳叶 Dong Tian De Liu Ye

Thai edition rights under license granted by 上海玄霆娱乐信息科技有限公司
(Shanghai Xuanti Entertainment Information Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2910-7

ภาพประกอบ 容境 (Rong Jing)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4800

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ความผูกพันนั้นคือป่อกิดแห่งทุกชีวิตที่
หากไม่มีความผูกพัน คนรอบตัวนางมากเท่าใดก็จะไม่ต้องทุกข์
อย่างอู่เหมยซือโก่ที่รักท่านปู่ อย่างเจียงหย่วนเถาที่ปิกใจในตัวนาง
หรืออย่างซ่าเหมยงวนเอง ก็เพราะยึดติดกับความรู้สึกผิดต่อนางมากเกินไปจึงทุกข์ยัง

แต่นอกจากความผูกพัน ก็ยังมีความเกลียดชังที่ชวนให้ป่อกิดแห่งทุกชีวิตด้วย
เป็นต้นว่าหมาซือเก่ทำร้ายพี่ชายของนาง หรือเส้นซือเก่ว่าร้ายบุตรชายซ้ำๆ
แม้กระทั่งซ่าเหมยงวนที่รังเกียจพี่ชายว่าใจร้ายกับเจียวเจาก็ยังเป็นความเกลียดชังเลย
ถ้าวระหว่างเจียวเจาไม่มีทั้งความผูกพันและความเกลียดชังต่อซ่าเหมยงวน
แต่ชีวิตใหม่ของนางนี้กลับเกาะติดกับเขาจนแยกไม่ออกเสียแล้ว
ขณะคนนอกมองเข้ามายังเห็นว่านางกับเขาตัวติดกัน
สวรรค์! อยากแยกจากใครเหตุใดจึงพลัดไสเขาเข้ามาใกล้นางเช่นนี้
ถึงกับต้องมอบจุณพิฑาแรกทั้งทีไม่ได้คิดรักเลยหรือไม่
ใช่ว่าสวรรค์จะโหดร้ายกับนางอีกคราแล้วหรือไม่

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลลูกค้าด้วยใจ
Ins: 02 840 4800
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหัวใจ

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2910-7

9 786160 629107

ราคา 579 บาท